

ת"פ 252/11/14 - מדינת ישראל נגד קמרן יסנמהר

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 252-11-14 מדינת ישראל נ' יסנמהר
בפני כבוד השופט ד"ר אוהד גורדון

מדינת ישראל
על-ידי יחידת תביעות ירושלים, עו"ד ש' דרור
ועו"ד מ' מירז

המאשימה

נגד

קמרן יסנמהר על-ידי עו"ד ר' גודליא טהורי

הנאשם

הכרעת דין

רקע

1. כתב האישום מייחס לנאשם עבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"). כפי הנטען, ביום 11.4.14 בסמוך לשעה 13:00, עקב סכסוך בין הנאשם לבין המתלונן מר ע ב, צעק הנאשם לעבר המתלונן וביקשו להחזיר לו כסף שלטענתו חב לו. הנאשם נצמד למתלונן ודחפו. המתלונן נפל לארץ. הנאשם דרך על בטנו בעצמה ובהמשך החזיק מברג בידו וניסה לדקור באמצעותו את המתלונן, שמנע זאת בידיו. המתלונן ניסה להסתובב וכל אותה עת המשיך הנאשם לבעוט בו, בגבו ובראשו. בעקבות התקיפה נגרמו למתלונן חתכים בידי, חבלות בבית החזה ובגב וכאבים בגופו.

יריעת המחלוקת

2. האירוע מושא האישום התרחש בתוך ובצמוד לסדנת תכשיטים קטנה, בה עבד הצורף איתמר כהן (להלן: "איתמר") ואשר ממוקמת בבניין ברחוב מלכי ישראל בירושלים. אין מחלוקת כי המתלונן והנאשם, שניהם תכשיטנים, נהגו להגיע לצורף איתמר לצרכי עבודתם, וכי במעמד מושא האישום ארע עימות אלים בין שניהם. עם זאת, עמדות הצדדים סותרות זו את זו בשאלה מי תקף את מי. בעוד שהמאשימה טענה כי הנאשם תקף את המתלונן וגרם לו חבלות כאמור, הציג הנאשם עמדה הפוכה לפיה המתלונן ניסה לתקפו בעוד שהוא-עצמו לא פגע במתלונן או ניסה לפגוע בו.

3. היות שאיש מן הצדדים לא טען לתקיפה הדדית או לחילופי מהלומות, ושני התרחישים מציגים סיטואציה של תוקף ומותקף, עיקר המחלוקת עוסק בשאלה דיכוטומית: מי הותקף בידי מי? לצד שאלה זו, יש לברר את טיבה המדויק

של התקיפה. בנוסף, העלתה ההגנה טענות שיוצגו, ושהדין בהן יערך, במסגרת הטיפול במחלוקת המרכזית.

4. תמצית ההכרעה בשאלה המרכזית היא כדלקמן: אין בידי לקבל את גרסת הנאשם. העובדה כי הוא שתקף, ולא הותקף, בוססה בידי המאשימה בעדויות מהימנות הנתמכות בדבריהם של עדים נוספים ובמסמכים רפואיים. פרשת ההגנה לא סיפקה מענה לראיות אלה, ובמידת מה אף חיזקה אותן. אפרט:

סקירת הראיות

העדה זיוה איזין

5. המדובר בבחורה צעירה, שעבדה בחנות סמוכה (להלן: "זיוה"). לעדה זו אין היכרות מוקדמת עם המתלונן או עם הנאשם, הגם שהכירה את חזותם היות שראתה אותם מגיעים לסדנה של איתמר. לא בוססה סיבה שתהיה לה לטפול אשם בכזב על הנאשם. האחרון טען אמנם כי שולמו לזיוה כספים בידי משפחת המתלונן, אך כפי שיומחש להלן בסקירת עדותו דובר בטענה ריקה שלא נתמכה בדבר.

זיוה העידה בצורה ישירה וכנה, שהתבטאה בין היתר באמירותיה לפיהן אינה זוכרת את כל פרטי האירוע. אופן מסירת הדברים הראה כי לא ביקשה להרע לנאשם, והקפידה לדייק ולא להגזים בדבריה. כדוגמא לכך ניתן לציין שכאשר מסרה כי בזמן אמת ראתה שלאיתמר נגרמה חבלה, הוסיפה מיד כי אינה יודעת מי גרם לה (פ/24 ש' 32). כנותה של זיוה ניכרה גם בכך שכאשר התביעה ניסתה לרענן את זיכרונה בסוגיה מסוימת, השיבה בכנות כי קריאת הודעתה אינה מביאה אותה להיזכר בפרטים (פ/24 ש' 30).

התרשמתי כי דובר בעדה מהימנה, שיש להיסמך על דבריה. שקלתי גם את טענות ההגנה, שביקשה לגרוע ממשקל העדות. לא מצאתי בהן ממש. בכלל זה, איני סבור כי חוסר רצונה של זיוה להעיד, שאף עליו סיפרה בכנות (פ/25 ש' 25), גורע מאמינות העדות שמסרה לבסוף כאשר התייצבה בבית המשפט.

6. מכאן לתוכן העדות. בתחילת עדותה מסרה זיוה תיאור חלקי לפיו, בעת ששהתה בחנות בה עבדה, שמעה צעקות, הציצה החוצה וראתה אדם שוכב על הרצפה בפרוזדור "וראיתי את הבן אדם הזה עליו... לא יודעת את שמו. מצביעה על הנאשם... זה התוקף". לגבי הקורבן מסרה כי היא זוכרת ששכב על הרצפה "והיה לו קצת דם" אך כי בחלוף הזמן אינה זוכרת פרטים נוספים. אבאר כי העדה העידה ביום 6.12.16, מעל לשנתיים ושבעה חודשים מהאירוע, וכאשר התובעת ניסתה להביאה לפרט את שראתה שבה ואמרה כי אינה זוכרת את מלוא הפרטים הגם שעמדה על כך שהנאשם הוא התוקף. כפי שכבר צוין לעיל, כשהוצגה לה הודעתה בניסיון לרענן את זיכרונה השיבה בכנות כי הגם ש"ראיתי אותו שהוא תוקף" היא אינה נזכרת בפרטים נוספים מן התקיפה. עוד מסרה כי ראתה שלאיתמר "היה מכה על הזרוע" הגם שאינה יודעת מי גרם לה (פ/24).

7. נוכח חוסר זיכרונה של העדה את פרטי האירוע, ומשמסרה כי הודעתה משקפת דברי אמת שמסרה זמן מה לאחר האירוע, אישרתי את הגשת ההודעה (ת/9).

אציין כי ההגנה, בסיכומיה, טענה שאין להיסמך על הודעתה של זיוה. זאת, בטענה כי תנאי הדין אינם מאפשרים זאת. יש לדחות טענה זו. המדובר באמרת חוץ של עד, הקבילה לפי שני ערוצים ראייתיים:

כך לפי סעיף 10א(א) לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971. זאת, משזויה אישרה את מתן אמרתה, העידה במשפט ומסרה כי אינה זוכרת את תכניה בדגש על פרטי התקיפה וכי בזמן החקירה מסרה את שראתה באירוע, אמירה שהיא אמירה עלי. בשל אמירה זו, ומשהתרשמתי כי אכן לא זכרה במעמד העדות את הפרטים הנדונים, מובילני יישום שיקול הדעת הקבוע בסעיף 10א(ג) לפקודת הראיות להכרעה להיסמך על האמרה. מטבע הדברים, זכרונו של עד המתאר אירוע לאחר חודש יהיה טוב יותר מאשר בתיאור הנמסר בחלוף למעלה משנתיים ושבעה חודשים, ומשזיכרונה של זיוה התעמעם בפרק הזמן שחלף עד לעדותה ראוי להיסמך על הפרטים שמסרה קרוב לאירוע.

בנוסף, האמרה קבילה לפי "כלל האימוץ הפסיקטי" וזאת משזויה אימצה את הודעתה ומסרה כי האמור בה הוא אמת (לפירוט שני המסלולים הראייתיים ראו ע"פ 2099/15 פלוני נ' **מדינת ישראל** (22.5.16)).

איני מקבל את טענת ההגנה בסיכומיה, כי לצורך היסמכות על אמרת חוץ של עד נדרשת סמיכות זמנים בין מועד נתינתה לבין האירוע בו היא עוסקת. ההגנה הפנתה לפסק הדין בע"פ 895/09 פינוטו נ' **מדינת ישראל** (22.3.10), אך זה עסק בסוגיה אחרת: בסמיכות הזמנים שבין השמעת האמרה לבין העלאתה על הכתב. לא אחת מתבצעת החקירה המשטרית בחלוף זמן-מה מן העבירה, ועניינה של זיוה, שנחקרה בחלוף כחודש מן האירוע, אינו חריג בהיבט זה.

8. מכאן לגוף ההודעה ת/9: זיוה מסרה בה כי שהתה בחנות בה עבדה ושמעה צעקות, יצאה וראתה "אדם מבוגר שוכב על הרצפה ואדם אחר מחזיק בידו משהו, אני חושבת שזה היה מברג אבל אני לא בטוחה והוא תוקף את האדם ששכב על הרצפה בכך שנתן לו בעיטה לבית החזה". עוד תיארה שהמותקף קם, שאיתמר התערב והפריד ביניהם ושהתוקף היה עצבני מאוד "ועשה תנועות גוף שהוא רוצה להמשיך לתקוף ואיתמר הרגיע אותו".

בהודעתה הצביעה זיוה על הנאשם כעל התוקף. היא עמדה על כך שתוכל לזהות מיהו התוקף ומי המותקף (ש' 14). תחילה מסרה תיאור של התוקף כ"אדם בריא גוף ואפילו שמן אפשר לומר, חבש כיפה סרוגה, שיער דליל ומשוך לצד, אני חושבת שהיה לו שפם, אדם מבוגר אם כי נראה יותר צעיר מהמותקף". לגבי המותקף מסרה שמדובר באדם מבוגר ולא גבוה עם זקן קטן, חובש כיפה ורזה יותר מהתוקף. הגם שצפיתי בנאשם ובמתלונן בחלוף זמן, בבית המשפט, תיאורים אלה הולמים את הנאשם בתור התוקף (תמונתו מזמן אמת מצויה בחומר המוצגים - ת/5) ואת המתלונן כמותקף. בהמשך, הוצגה בפני זיוה תמונה והיא נשאלה האם הוא התוקף או המותקף. זיוה השיבה כי מדובר בתוקף וכי היא בטוחה בכך. דובר בתמונה של הנאשם (ש' 16-17, ת/5).

9. ההגנה יצאה כנגד היסמכות על פעולת חקירה זו ועל תשובת העדה שנמסרה במסגרתה, כסטייה מכללי עריכתו של מסדר זיהוי. אכן, אין המדובר בפעולת חקירה שהולמת את כללי עריכתם של מסדרי זיהוי, שעוגנו בפסיקה (ראו למשל ע"פ 648/77 קריב נ' **מדינת ישראל** (29.6.78)). ועם זאת, איני סבור כי הדבר מונע היסמכות עליה. זאת, היות שהפעולה הנדונה אינה מסדר זיהוי "קלאסי", המבקש לבחון את זכרונו הוויזואלי של עד ראייה אודות דמות בה חזה בעבר. זאת, דרך כלל, כשהעד מצביע על פלוני כעל מי שאותו ראה מבצע עבירה, שאז נבחנת האפשרות כי טעה ובפועל ראה אדם אחר הדומה לפלוני. לצורך בחינה זו מוצגות בפניו, לצד תמונתו של פלוני, תמונות של מספר אנשים הדומים זה לזה, והוא מתבקש לדייק ולהצביע על האדם שראה.

במקרה דנן, מטרתה של פעולת החקירה הייתה שונה, וזאת בשל העובדות שעלו מן החקירה: הנאשם והמתלונן לא חלקו כי היו בזירה, בעימות זה עם זה. המחלוקת, כאמור, עסקה בשאלה מי תקף את מי. הפעולה החקירתית לא נועדה אפוא לברור את המזוהה מכלל הציבור או לבחון אפשרות לטעות של זיוה בין הנאשם לבין אחר הדומה לו

(המתלונן והנאשם אינם דומים). הפעולה ביקשה לבחון, מבין שתי דמויות שידוע מראש כי נכחו בזירה, מיהו התוקף ומיהו המותקף. כך גם נשאלה המתלוננת - היינו, הוצבה בפניה עובדה כי האיש שתמונתו מוצגת בפניה היה מעורב באירוע, והיא נדרשה להסביר האם תקף או הותקף. הפעולה לא עסקה אפוא בזיהוי ויזואלי הקושר את הנאשם לאירוע, אלא בהסבר טיב מעורבותה של הדמות שהוצגה בפני המתלוננת.

עוד אחזור ואציין שזיוה מסרה כי ראתה, במועדים שלפני האירוע, את המתלונן ואת הנאשם מגיעים לסדנה של איתמר כך שהכירה את חזותם (ת/9 ש' 29, פ/26 ש' 20). הדבר מוסיף וממחיש כי הפעולה החקירתית לא הייתה בגדר "מסדר זיהוי" כמשמעותו בפסיקה.

אמנם, לטעמי גם במצב זה מוטב היה להציג בפני העדה תמונות של שתי הדמויות, או לפחות תמונה של הנאשם שאינה נושאת את כותרת המערכת המשטרתית. זאת, כדי לאיין את החשש כי הצגת תמונה מן המערכת המשטרתית תגרום להטיה, שתתרום להצבעה בידי העדה על הדמות כעל תוקף ולא מותקף. אני רואה בכך פגם שיש בו לגרוע קמעא ממשקל תוצאותיה של פעולת החקירה, אך אין בו כדי לאיין את משקלן.

לכך יש להוסיף כי הצבעתה של זיוה על הנאשם כתוקף נתמכת בראיות נוספות: בתיאור הפיסי שהציגה בהודעה ושתואם לנאשם, ובהצבעה נוספת שלה באולם בית המשפט על הנאשם כתוקף (שגם היא בעייתית כידוע, הן בשל הבעיה של זיהוי באולם והן משום שכבר הצביעה עליו בחקירה, אך משקלה אינו אפסי). ההצבעה נתמכת גם בעדויות נוספות לרבות זו של איתמר, המכיר את המתלונן והנאשם וטען שהמתלונן נפל ארצה בעוד שהנאשם עמד מעליו - כשגם זיוה תיארה את התוקף כמי שעמד והצביעה כאמור על הנאשם. אף הנאשם עצמו, בעדותו, טען שהמתלונן נפל בעוד שהוא נותר עומד.

כל אלה מחייבים לקבל את אמירתה של זיוה, ולקבוע כי התוקף שראתה הוא הנאשם.

10. אוסיף ואציין כי גם בהודעתה של זיוה ניכר כי הקפידה לדייק בדבריה ונמנעה מהגזמה. כשנשאלה בידי החוקר האם ראתה את התוקף מכה עם ידיו כשהמותקף שוכב, השיבה בשלילה "ראיתי רק את הבעיטה". כך השיבה גם כשנשאלה אם ראתה שריטות או כתמי דם, והאם שמעה את התוקף אומר למותקף שיהרוג אותו (ש' 18-23). הימנעותה מ"לנצל" הזדמנויות אלה להפרזה מעידה על כנותה ועל כך שלא ביקשה להרע לנאשם דווקא.

11. דבריה של זיוה, האמינים עלי, מצביעים על הנאשם כתוקף, ועל המתלונן כמותקף. כפי שנראה עתה, הם נתמכים בראיות נוספות.

איתמר כהן

12. דובר, כאמור, בצורף שבתוך ובסמוך לסדנת העבודה שלו התרחש האירוע מושא האישום. בראשית עדותו מסר גם כי הוא עובד במקביל כעורך-דין ואף ייצג את בניו של המתלונן בהליך שנוהל נגדם בגין עברות שעברו בחנותו של הנאשם באירוע-המשך לאירוע מושא האישום. עוד הדגיש כי הוא ממשיך לעבוד כצורף עם הנאשם ועם המתלונן ו"אני קרוב לשניהם באותה מידה".

הצפייה בעדותו של איתמר והתכנים שמסר מובילים אותי למסקנה מעורבת. מחד התרשמתי כי הפרטים שמסר הם אמתיים. ועם זאת, ומבלי לפגוע חלילה בעד הנכבד, התרשמתי כי לא חפץ להזיק לנאשם אותו הוא מכבד ועמו עבד

ועודנו עובד במישור העסקי כצורף, ועל כן לא מיהר "לנדב" פרטים שיזיקו לנאשם. הדבר השפיע על תוכן העדות, שלהתרשמותי לא הייתה שלמה.

הדבר עלה, ראשית, מאמירות חוזרות אותן העלה העד מיזמתו ואשר הדגישו את מעמדם הנכבד של המתלונן ושל הנאשם (למשל "הם אנשים מכובדים, יש להם חנות תכשיטים לא סתם תכשיטים אלא תכשיטי זהב מוכרים לאנשים דברים מאד יקרים, אנשים שקונים הם אנשים שסומכים עליהם" - פ/51). לצד אלה הדגיש איתמר מספר פעמים את הסיוע שהעניק לנאשם ולמתלונן באירוע מושא האישום וכיצד מנע במעשיו הסלמה וגונן על הנאשם (למשל "פחדתי שהצד השני לא מחכה לו בכניסה לבניין" - פ/51 ש' 23). קרבתו של העד לנאשם בכך שכיהן אותו באופן ספונטני "מר מלודי" תוך שהסביר שכך הוא נוהג לקרוא לנאשם, ומיד המשיך לפרט כיצד פעל באירוע הנדון להרגיע את הרוחות, הכניס את המתלונן למעלית וכדי למנוע פגישה נוספת ביניהם הכניס את הנאשם לחדרו ("הרגשתי אותו רועד, אני מכיר אותו אני עובד איתו... הבנתי שיש לו בעיות של סוכר ולחץ דם...". - שם, ש' 21) ובהמשך ליווה אותו לחנותו וניהל שיחה עם אשתו ובתו ("אני אישית סגרתי את החדר שלי, ליוויתי אותו לחנות שלו...". - שם ש' 24-25). באמרו את הדברים חזר איתמר והתבונן לעבר הנאשם. הרושם מתוכן הדברים, מן הצפייה באופן בו הוצגו ומן האינטונציה בה נאמרו היה של מי שמבקש לשמור על יחסים תקינים עם הנאשם. עוד אציין כי איתמר נמנע מלהתייבב לעדות בבית המשפט, ועשה כן רק לאחר שהוצא נגדו צו הבאה (וראו הסבריו בפ/54). אף במהלך החקירה נמנע מלהתייבב במשטרה, ומסר לחוקר אמנון אהרון כי אין ברצונו להיחקר משום שהוא מכיר את הנאשם והמתלונן ועובד עמם, ואינו מעוניין "להסתבך" עמם (מזכרו של אהרון, ת/6. ראו גם ת/7 ו-ת/8 בו מסר שאינו מעוניין להעיד "ומסרב בתוקף").

אני ער לטענת ההגנה, לפיה העובדה שאיתמר ייצג את בנו של המתלונן מעידה על הטיה הפוכה, אך הדבר אינו עולה בקנה אחד עם התרשמותי מעדותו. ניתן אך לשער שדווקא על רקע ייצוג זה ביקש איתמר ליישר את ההדורים עם הנאשם.

13. גישתו האמורה של איתמר עלתה גם מתוכן הדברים שמסר, שאופיינו כפי שיפורט בהמשך בצמצום ובהרחקת נקודת המבט שלו-עצמו מן ההתרחשות האלימה. בשל התרשמותי זו, אני סבור כי איתמר לא הציג תיאור ממצה של האירוע. ועם זאת, אין בכך לסייע להגנה. את הפרטים שכן נמסרו אקבל, וזאת נוכח אופייה של הגרסה כגרסה שביקשה לגונן על הנאשם. הצלבתם של פרטים אלה עם יתר הראיות ממקמת את הנאשם כתוקף, בעימות מושא האישום.

14. איתמר פתח את תיאוריו בתיאור של הסדנה בה הוא עובד, תוך שהדגיש את ממדיה הקטנים בדגש על חוסר היכולת של אדם המבקר בסדנה לעמוד בתוכה וכן "הדלת לחדר נפתחת בזווית 45 מעלות בגלל שמאחוריה יש מנוע... שניים לא יכולים להיכנס אלי רק אחד... יש וילון והוא מסתיר את מה שקורה בפנים ובחוץ". תיאור זה נועד לצורך הנמקת התיאור החלקי שנמסר בהמשך. להתרשמותי, ההחלטה לפתוח בו את העדות לא היתה מקרית. איתמר הוסיף כי המתלונן והנאשם הגיעו אליו, אחד ניצב בסדנה והשני בחוץ "אני לא זוכר מי", וכי דיברו ביניהם בפרסית בעוד שאיתמר, כך הדגיש, היה שקוע בעבודתו "אפילו לא הרמתי מבט". בתוך שניות, כך הוסיף, עלה טון הוויכוח בין המתלונן לנאשם "ותוך כמה שניות שמעתי מבחוץ קריאות איתמר איתמר". בשלב זה הוסיף איתמר והדגיש כיצד עבודתו והצפיפות בסדנה גרמו לעיכוב ביציאתו החוצה (זאת, כך התרשמתי, להנמקת העדר התייחסות לעימות הפיזי). כשיצא, כך סיפר, "ראיתי את אדון ע שוכב על הרצפה וראיתי את אדון קמרון עומד על ידו, מצביע על הנאשם" וכי השניים החליפו מה ששיער שהוא צעקות וקללות בפרסית. בהמשך תיאר כיצד המתלונן קם, איתמר הכניסו למעלית ולקח את הנאשם לחדרו שם הרגיעו ובהמשך ליווה אותו לחנותו (פ/50).

15. כשהוצג בפני איתמר כי בחקירתו אמר ששמע את המתלונן צועק אליו לעזרה, וכשיצא תפס את הנאשם למניעת המשך הריב, השיב בתיאור חוזר של מעשיו מבלי להתייחס לשאלה מי קרא לעזרה (פ/51 ש' 7-15). הוא הכחיש שראה מי מהניצים אוחז בדבר מה או כי נפצע משום שהנאשם הפעיל נגדו כוח, וכשהוצג לו שהמתלונן אמר שהוא עצמו נשרט (ואוסיף: גם זיוה תיארה שאיתמר נחבל) השיב בשלילה, בהסבר ממושך (פ/51-52). כשנשאל האם המתלונן נפצע ודימם התחמק בתשובה נוספת שאינה עוסקת בדימום אלא בהגדרת המתלונן כ"פצוע" ("קשה לי לזכור במפורש איך היה נראה. לא ראיתי אותו כאדם פצוע, לא. לא ראיתי אותו פצוע, מה שמחזק את דברי שהוא קם והלך בכוחות עצמו...") ורק כשהוצג לו שבהודעתו אמר שהמתלונן דימם חזר בו, ואישר זאת תוך שמסר שדובר בדימום מהיד (פ/52). בחקירתו הנגדית חזר והדגיש כי "אני באתי שניות אחרי האירוע" וזאת בשל ממדי חדרו, כי "הייתי שקוע בעבודה וזה גם מנוע כי הדלת 45 מעלות" וכשהוצג לו שקודם לכן אמר שאחד הניצים היה בתוך הסדנה שלו מיהר להרחיק עצמו "מה זה בחנות? אם אני יכול להציג, החנות שלי הדלת נפתחת 45 מעלות, פה כבר יש את השולחן עבודה, אחד מהם בדלת ואחד במסדרון, יש וילון ליד הדלת... אני שקוע בעבודה שלי, מוריד את הראש, בתוך התכשיט מרוכז" (פ/53). עוד עמד על כך שלא הפריד בין הניצים (פ/54 ש' 6).

16. נוכח כל אלה, ושוב מבלי לפגוע בעד הנכבד שברי כי מצא עצמו בסיטואציה לא נוחה, התרשמתי כי סיפק תיאור שאינו ממצה במטרה שלא לסבך את הנאשם. אני מתקשה לקבל את טענתו שלא נכח בזמן התקיפה עצמה. זאת, נוכח דבריה האמינים של זיוה בנושא בהודעתה ת/9, לפיהם ראתה אותו בזמן אמת מתערב ומפריד בין הנאשם למתלונן, וכך מונע מן הנאשם להוסיף ולתקוף את המתלונן (ש' 4-6).

17. לאלה יש להוסיף את המזכר ת/8, לפיו איתמר מסר בתקופת החקירה לחוקר אמנון אהרן ששמע "את ע צועק 'איתמר תציל אותי'. איתמר ניגש אל מעבר לדלת חנותו והבחין בע שרוע על הרצפה וקמרן עם ידיו חובט ובועט בע השרוע, ע הגן על עצמו והסתובב תוך שהוא עדיין שרוע על הרצפה וקמרן בעט לו בגב. איתמר ניסה לתפוס את קמרן אולם בקושי הצליח וכתוצאה מכך נפגע אף הוא וקיבל מכה אולם אינו מעוניין בהגשת תלונה ואינו מוכן למתן עדות ומסרב בתוקף". דברים אלה אינם קבילים להוכחת אמתותם בהיותם עדות שמיעה, ולא אסתמך עליהם לביסוס האישום. עם זאת, עצם אמירתם בידי איתמר לחוקר תוך סירוב להעיד קבילה, והדבר מוסיף ומחדד את הרושם הנוגע לעדותו בבית המשפט.

18. מטעמים אלה, איני יכול לראות בתיאור שהציג איתמר משום תיאור ממצה. ועם זאת, בשל מאפייני עדותו האמורים לעיל אסתמך על הפרטים שכן מסר, ושמשפקים תמיכה לעדותה של זיוה: תיאורו של ויכוח בין המתלונן לנאשם בשפה הפרסית, שהסלים לטונים גבוהים, מספק את הרקע לתקיפה. כפי שנראה, גם המתלונן והנאשם תיארו ויכוח בתוך הסדנה, שגלש לעימות פיזי בחוץ. אף התמונה שתיאר איתמר, לפיה ראה מחוץ לסדנה את הנאשם עומד בעוד המתלונן שוכב על הקרקע, הולמת את תיאוריה של זיוה ואת תיאורי המתלונן שייסקרו בהמשך, ומוסיפים ותומכים בהצבעתה של זיוה על הנאשם כעל התוקף. כך גם אישורו של איתמר כי ראה שהמתלונן דימם מידו.

המתלונן

19. המדובר בתכשיטן מבוגר, בן 75. הוא מסר עדות מפורטת, שבעיקרה הולמת את מכלול הראיות ואמינה עלי. את הנאשם לא הכיר טרם האירוע, למעט במסגרת סכסוך נקודתי שהתגלע ביניהם כשנתיים טרם האירוע. לא התרשמתי כי דובר בסוגיה בעלת עצמה, שהביאה את המתלונן לבדות את הדברים עליהם העיד ולהפליל את הנאשם. גם מניע אחר שהציעה ההגנה בסיכומיה, שעיקרו בנקמה בנאשם משום שהתלונן נגד בניו של המתלונן,

אינו משכנע וזאת מהטעמים שיוצגו בהמשך.

לכך אוסיף את התרשמותי מן האופן בו הציג המתלונן את עדותו, שהיה ישיר ואמין. אמנם, בעדותו ניכרה גם מידה מסוימת של הפרזה והעצמה בתיאור הפגיעה בו, וזאת בהשוואה למסמכים הרפואיים שיידונו בהמשך. בכלל זה חזר המתלונן וטען כי הנאשם ניסה לרצוח אותו ובסוף עדותו ביקש להוסיף דברים, בהם חזר והדגיש זאת (פ/44 ש' 27). ועם זאת, לא דובר בהפרזה ניכרת והתרשמתי כי נבעה מן החוויה הקשה שעבר המתלונן, של תקיפה פיזית קשה ומפתיעה בגיל מבוגר, ולא מכך שביקש לטפול אשם בכזב על הנאשם.

20. המתלונן תיאר תחילה את הסכסוך המוקדם עם הנאשם: כשנתיים טרם האירוע מושא האישום, רכש זוג צעיר בחנותו תכשיט זהב, שב לחנות וטען שמדובר בזיוף. המתלונן הציע להם לפנות לחנויות סמוכות לוודא שמדובר בזהב, וכשפנו לחנותו של הנאשם אותו המתלונן לא הכיר קודם לכן, הלה אמר לבני הזוג שמדובר בזיוף. בהמשך הגיע לחנותו של המתלונן, התנצל וטען שהביט בתכשיט מרחוק ולכן טעה. לאחר ויכוח שילם למתלונן ₪ 120 לכיסוי הפסדיו (פ/37). יצוין כי הנאשם אישר בעדותו תיאור זה, הגם שטען ששילם סכום גבוה יותר.

21. המתלונן הוסיף וטען כי ביום האירוע מושא האישום הגיע לסדנה של איתמר לתקן תכשיטים, ראה שהנאשם בתוך הסדנה ועמד בפתח. אז דרש ממנו הנאשם במפתיע להשיב לו את הסכום ששילם לו לכיסוי הפסדיו שנתיים קודם לכן. התפתח ויכוח הדדי, הנאשם צעק ואיים להרוג את המתלונן אם הכסף לא יושב, ואז התקרבו למתלונן ודחפו בשתי ידיים. המתלונן נפל על הגב, קיבל מכה בראשו מאחור, חש סחרחורת והתקשה לקום. הנאשם בעט במתלונן מספר פעמים ודרך על גופו באזור החזה, והמתלונן התקשה להתגונן והסתובב כדי להגן על לבו, משום שעבר ניתוח מעקפים. המתלונן צעק לאיתמר שיצילו (נתון שכאמור תואם את עדותו של איתמר כי שמע צעקה). בשלב זה, כך טען המתלונן, הלך הנאשם והביא מברג, ניסה לדקור את המתלונן בחזהו וכשהלה הניח את ידו על החזה כדי להתגונן דקרו ביד. המתלונן הציג סימנים על ידו, לתמיכה בדבריו. איתמר התערב ואחז בנאשם, ששרט את ידו של איתמר עם המברג, ואז קם המתלונן ונמלט מהמקום. עוד תיאר המתלונן כיצד הגיע לחנותו כשהוא חבול ומדמם, פגש בבנו וסיפר לו מה קרה, ובהמשך פונה באמבולנס לבית החולים. המתלונן סיפר שנגרמו לו חבלות בידיים, ברגל, בראש ובגב (פ/39 ש' 10-12).

22. בחקירתו הנגדית מסר המתלונן כי הוויכוח בסדנה של איתמר החל בשפה העברית ועבר לפרסית, וכי איתמר ראה את ההתרחסות מתחילתה ועד סופה למעט פרק זמן קצר לאחר נפילת המתלונן לאחור וטרם יצא איתמר מחנותו לסייע למתלונן (פ/40-41). מהסיבות שתוארו לעיל במהלך הדיון בעדותו של איתמר, אמירה זו מקובלת עלי. נקודות נוספות מן החקירה הנגדית יידונו בהמשך.

23. בעיקרה, הותירה עלי גרסת המתלונן רושם אמין. כפי שצינתי לעיל, התרשמתי כי המתלונן, בהשפעת החוויה הקשה שעבר, נטה להעצים את תיאוריו. ועם זאת, עיקר הגרסה הוא כזה שיש לקבלו. הוא מתיישב עם מכלול הראיות ובכלל זה עם עדותה של זיוה, שכאמור ראתה את הנאשם ניצב מעל המתלונן ובוטט בגופו ועם הפרטים הפוזיטיביים בעדותו של איתמר שתיאר דברים דומים ללא התקיפה הפיזית. עוד מתיישב הוא עם **המסמכים הרפואיים** שהוצגו אודות הטיפול במתלונן:

24. בדו"ח מד"א ת/2 נרשם כי למתלונן היו חתכים קלים בידו הימנית וכי מסר על כאב בגבו, חבלות בחזה וידיים וכי חש "דפיקות בחזה שעברו". בגיליון חדר המיון ת/2 נרשם כי המתלונן טען לחבלות יבשות ממכות בבית החזה והגפיים, כי בבדיקה עלו בין היתר רגישות באזור הלומברי של עמוד השדרה "פרהספינאלית, ROM מוגבל

אנטאלגית" וכי אובחן כסובל מ"צליפת שוט".

ממצאים אלה נוטים לתמוך בתיאורי המתלונן אודות הכאתו בידי הנאשם ועם תיאוריה של זיוה אודות אדם שנפל וספג מכות יבשות. הם נוטים פחות לתמוך בתרחיש שהציג הנאשם, ואשר יידון בהמשך, לפיו לא היה כל מגע פיסי והמתלונן ניסה לפגוע בו, ידו השתפשפה בקיר, הוא נפל ובכך הסתיים העימות.

25. עוד תומכות בעדות המתלונן עדויות בניו. דבריהם אודות מידע ששמעו מהמתלונן על טיב התקיפה אינם קבילים ולא אתיחס אליהם. עוד אציין שתיארו התרחשויות שלאחר התקיפה, כשבתמצית מדובר בהגעה שלהם לחנותו של הנאשם וביצוע עבירות שם בגין הועמדו לדין. לענייננו, התמיכה שמספקים דבריהם מצויה בתיאור מצבו של המתלונן לאחר התקיפה. הבן **נאור בצלאל** סיפר כי ראה את המתלונן כש"הוא מדמם, מחזיקים אותו פרמדיקים, יש לו דם בכל היד לא זוכר איזו יד ודם על החולצה וסימני דריכות של נעל על החולצה" (פ/28, ושוב בפ/29 ש' 17). בן נוסף, **עובד ב** מסר ששמע מאחיו על התקיפה, הגיע למקום וראה את אביו ישוב על כיסא כשצוות מד"א מטפל בו, דם על חולצתו ו"הידיים שלו היו חתוכות, ירד לו דם מהידיים. אני ראיתי סימני נעליים על החולצה שלו באזור החזה" (פ/32-33). בהמשך אנמק מדוע, למרות דברים אלה, איני יכול לקבוע ברמת ההוכחה הנדרשת בפלילים כי הנאשם דרך על המתלונן וכיצד, מנגד, נתמכים דבריהם של עדים אלה לעניין הדימום מן היד בראיות נוספות ועל כן מקובלים עלי ותומכים במהימנות המתלונן. הראיות התומכות מספקות גם מענה לטענות ההגנה בסיכומיה כנגד אמינות דבריהם של שני הבנים.

26. בניסיון לתקוף את מהימנות המתלונן, הפנתה ההגנה בסיכומיה למספר נקודות שעלו בעדותו, בפרט בחקירה הנגדית. בחנתי נקודות אלה, ואיני סבור כי יש בהן להראות שהמתלונן בדה מלבו את תקיפתו בידי הנאשם. אפרט:

27. המתלונן אישר כי לאחר התקיפה ולאחר שירד במעלית למטה, שב ועלה לסדנה של איתמר. את התמיהה מדוע חזר הסביר בכך שכאשר ירד למטה ראה לראשונה כי הוא מדמם, מה שלא הרגיש בו קודם לכן, וכי חזר כדי להראות לאיתמר "תראה מה הוא עשה לי" (פ/43). איני סבור כי התנהלות זו של המתלונן בלתי מתקבלת על הדעת, או גורעת ממהימנות גרסתו.

28. המתלונן לא התלונן במשטרה מיד לאחר האירוע, שהתרחש ביום 11.4.14, אלא רק ביום 24.4.14. כשנשאל בנושא השיב כי "היה פסח וגם לא הרגשתי טוב. הייתי מטושטש והיה לי סחרחורות לכן הלכתי כמה ימים יותר מאוחר" (פ/39 ש' 14-15). ההגנה טענה כי מדובר בשקר, וכי מדובר בתלונה בדויה שהוגשה במטרה לנקום בנאשם, שמשפחתו התלוננה כנגד בניו של המתלונן בגין העבירות שביצעו בחנותו של הנאשם כנזכר לעיל. ההגנה הצביעה על כך שבנו של הנאשם נאור מסר, בסמוך לאירוע מושא הליך זה, לשוטר שהגיע למקום כי המשפחה אינה מעוניינת להתלונן (ת/1). נטען שרק בהמשך ובעקבות התלונה כנגד בניו, החליט הנאשם להתלונן.

איני מקבל את הטענה. ראשית, תלונת המתלונן לא הוגשה מיד לאחר תלונת משפחת הנאשם - זו, לפי עדותו של הנאשם, הוגשה ביום 13.4.14 (פ/57 ש' 8) כך שתלונת הנאשם הוגשה בחלוף 11 ימים. שנית, גם אם עמדת בנו של המתלונן, נאור, הייתה מלכתחילה כי אין מקום לתלונה נגד הנאשם, אין הדבר אומר שזו הייתה עמדתו של הנאשם. על רקע זה, איני סבור כי בוסס ברמה העובדתית שהמתלונן הגיש את תלונתו בשל התלונה נגד בניו. ושלישית, גם אם היה מוכח שמלכתחילה המתלונן לא רצה לגשת למשטרה, וכאשר הבין שהנאשם התלונן נגד בניו החליט לעשות כן, אין הדבר אומר כי תלונתו כוזבת. בהחלט אפשר שהוא ובני משפחתו ביקשו להימנע מן ההליך הפלילי, אך כשראו כי "נגררו" לביורר משטרתי בשל תלונה נגדם החליט הנאשם לספר את שאירע. נוכח מכלול הראיות המוצג בהכרעת דין זו

ואשר מראה כי מדובר בתלונת אמת, אין בעצם העיתוי להראות שהמתלונן בדה את התלונה מלבו.

29. בהקשר זה נתתי דעתי גם לטענת ההגנה לסתירות בדברי המתלונן ובניו בשאלת הגעתם המשותפת לתחנת המשטרה ביום הגשת התלונה. מסקנתי היא כי אין המדובר בפערים שבמהות.

נאור נשאל האם הגיע לבד והשיב שאינו יודע אם אביו ואחיו היו במקום (פ/31). עובד הציג גרסה לא ברורה בנושא, כשתחילה טען שלא היה עם אביו בתחנה ומיד טען שהגיע איתו ועם נאור. להתרשמותי דובר בבלבול שלו אל מול שאלות ההגנה (פ/34). ואילו המתלונן לא נשאל האם בניו היו עמו אלא האם זומנו להיחקר, והשיב אף הוא בבלבול: שלא זומנו, שאינו חושב שזומנו, שאינו יודע אם נחקרו ושזומנו אך לא נחקרו (פ/44 ש' 1).

כך, אף אחד מהעדים לא שלל נוכחות משותפת, ואופי תשובותיהם כמו גם העובדה שמדובר בסוגיה שבשוליים אינם מאפשרים לראות בכך פער ממשי, וודאי שלא כזה התומך בטענת ה"בדיה לצרכי נקם" שהעלתה ההגנה.

30. עוד טענה ההגנה כי בניגוד לטענות המתלונן בעדותו אין תיעוד במסמכים הרפואיים לצילומי חזה וראש שנעשו לו בבית החולים ולכך שביקש להשתחרר מן האשפוז. גם אלה אינן סוגיות שבמוקד המחלוקת, מה עוד שלא בוסס, באמצעות עורכי המסמכים הרפואיים (על עדותם ויתרה ההגנה) או אחרת, כי לעולם יתועדו בדיקות צילומיות או בקשה להשתחרר במסמכים מהסוג שהוגש.

31. בשני עניינים הצליחה ההגנה לבסס פערים: ראשית, המתלונן טען כי אף אחד מבניו לא ליווה אותו לבית החולים, שכן דובר בערב שבת. בניו הציגו גרסאות שונות: עובד טען כי הבנים לא התלוו למתלונן בשל עומס בחנות אך כאשר סיימו נאור נסע לבקר את המתלונן (פ/35). ואילו נאור טען תחילה שנסע "ישר לבית החולים. אני נסעתי ישר אחרי האמבולנס" אך לאחר מכן אישר, בדומה לדברי עובד, כי קודם ניגש לחנותו של הנאשם ורק בהמשך הגיע לבית החולים (פ/29).

פער שני הוצג נוכח טענת המתלונן לפיה לא ידע מיהו עורך הדין שייצג את בניו בהליך הפלילי שנוהל נגדם. המתלונן הכחיש שדובר בעד איתמר (פ/43). מנגד, איתמר שכאמור משמש גם כעורך-דין לצד העיסוק בצורפות, העיד כי ייצג את בניו של המתלונן וכי סיפר על כך למתלונן (פ/53-54). גם הבן עובד סיפר שאיתמר ייצגו בבית המשפט (פ/34).

המדובר בפערים בשתי סוגיות. ועם זאת, הם נוגעים לסוגיות שבשולי הדברים ולא לעיקר גרסתו של המתלונן, בנושא תקיפתו. משכך, ונוכח השתלבות גרסתו במכלול הראיות, איני סבור כי די בפערים אלה כדי להראות שהמתלונן טפל אשם בכזב על הנאשם ועל מנת לגרוע מן היכולת להיסמך על גרסתו.

32. לסיכום, סבורני כי עדות המתלונן מספקת מקור אמין נוסף לכך שהנאשם תקף את המתלונן, וכן לאופן התקיפה ככל שהוא מתיישב עם המסמכים הרפואיים ועם עדויותיהם של זיוה ושל איתמר. כך בנוגע להתפתחות העימות, לדחיפת המתלונן והפלתו ארצה, ולבעיטות בגופו תוך גרימת חבלות "יבשות" וכאבים.

אפנה לדון ברכיבים נוספים של התקיפה, שנטענו בכתב האישום ובעדות המתלונן:

33. אשר לטענה כי במהלך התקיפה עשה הנאשם שימוש במברג, הראיות מראות כי הנאשם אחז כלי חד בידו וגרם באמצעותו חתכים קלים ביד המתלונן. עם זאת, ולמרות קיומן של ראיות בנושא, קיים ספק סביר האם דובר במברג דווקא והאם הנאשם ניסה לדקור את המתלונן בחזהו.

המתלונן העיד כי דובר במברג והציג סימנים. חתכים קלים בידו תועדו בדו"ח מד"א, ת/2א. לצד המתלונן, מספר עדים מסרו על דימום של המתלונן, בדגש על דימום מן היד דבר שתואם את טענת המתלונן כי התגונן בפני התקיפה במברג שאז נפגע בידו (נאור פ/28, איתמר פ/52 ש' 9, זיוה פ/24 ש' 24). על רקע זה יש לקבוע כי הנאשם עשה שימוש בכלי חד וגרם למתלונן חבלה של חתכים קלים ודימום בידו.

אוסף שלא רק המתלונן, אלא גם זיוה העידה כי אפשר שראתה שהנאשם אחז דבר-מה בידו, דבר המוסיף ותומך במסקנה האמורה. עם זאת, זיוה לא הייתה בטוחה שדובר במברג (ת/9). בגיליון חדר המיון ת/2 או בדו"ח מד"א לא צוינו פצעי דקירה וכאמור, ישנן רק ראיות לחתכים קלים ביד. לכך יש להוסיף כי המתלונן העיד על דברים שחווה בעודו מטושטש, שוכב על הקרקע לאחר שהופל ומוכה בבעיטות, דבר שעשוי היה להשפיע על הנתונים שקלט, וזאת הן בשאלה מה אחז הנאשם והן בשאלה באיזה אזור בגוף המתלונן ניסה לפגוע באמצעות הכלי שאחז. יוזכרו גם החובה לנקוט בזהירות נוכח התרשמותי ממידה של העצמה בתיאורי המתלונן, וכי מדובר בקביעת ממצאים בהליך פלילי, שגם היא מחייבת זהירות.

כל אלה מביאים אותי לקבוע, כי קיים ספק סביר בשאלה האם הכלי בו אחז הנאשם היה מברג, ובשאלה האם הנאשם ניסה לדקור את המתלונן בחזהו.

אני ער לכך שאיתמר העיד שלא ראה מי מהניצים אחז בדבר. עם זאת, נוכח התרשמותי מעדותו כמפורט לעיל, בדגש על נטייתו להימנע מ"לסבך" את הנאשם וזאת גם במחיר של מסירת תיאור חלקי, איני יכול להיסמך על עדותו כשוללת את הראיות הקיימות או מטילה ספק במסקנה האמורה.

34. אני סבור שקיים ספק סביר גם בשאלה, האם הנאשם דרך על המתלונן. גם בהקשר זה יש להתחשב בסיטואציה הקשה שעברה על המתלונן במהלך התקיפה, שסיפר בעצמו כי היה מטושטש, ובאפשרות כי הדבר השפיע על הנתונים שקלט. בנסיבות אלה, לא נסתרה האפשרות כי אדם השוכב על הקרקע, מטושטש, וסופג בעיטות בגופו, "פרש" בעיטה בגוף כדריכה. לכך יש להוסיף כי זיוה, שחזתה בתקיפה, לא תיארה דריכה אלא בעיטה וכי המתלונן ונאור טען שברשותם צילומים של טביעת הנעל של הנאשם על החולצה שלבש המתלונן בזמן התקיפה (פ/38 ש' 1-2, פ/29 ש' 11), אך תמונות שכאלה לא הוצגו בפני. אמנם גם שני בניו של המתלונן מסרו בעדויותיהם שראו סימני דריכה על חולצתו, אך בהמשך התברר כי נאור לא מסר נתון זה בחקירת המשטרה (פ/30), ונוכח העדר תמיכה ראייתית לטענה זו איני יכול לשלול מעל לספק כי מדובר בטענה שלמדו בדיעבד. על רקע זה, ונוכח הזהירות המתחייבת מהתרשמותי אודות מידה של העצמה בתיאורי המתלונן, אין לקבוע כמצא שהנאשם דרך על המתלונן.

35. לסיכום פרשת התביעה, הוצגו ראיות המוכיחות מעל לספק כי הנאשם תקף את המתלונן. התקיפה כללה את הפלת המתלונן, בעיטות בגופו שגרמו לחבלות "יבשות" ולכאבים, ושימוש בכלי חד שגרם לחתכים קלים בידו של המתלונן ולדימום. בחינת הראיות מעלה קיומו של ספק סביר בשאלת השימוש במברג, בשאלת הניסיון לדקור בחזה ובשאלה האם הנאשם דרך על המתלונן.

עדות הנאשם

36. מסקנותי מעדות זו הן שתיים: ראשית, כי לא ניתן לקבל את טענות הנאשם כתיאור של ההתרחשויות בפועל. ושנית, כי התנהלותו בזמן העדות תומכת בראיות התביעה.

37. אפתח בפן השני. עדות בבית המשפט אינה מעמד קל, וודאי לא לנאשם בפלילים. בהערכת העדות לוקח אני זאת בחשבון, ומניח כי הנאשם היה שרוי בלחץ. ועם זאת, התנהלותו מעל דוכן העדים חרגה מעבר לכך, והציגה אדם הממהר להתרתח ומתקשה לרסן את עצמו. לאורך העדות חזר והתפרץ לדבריהם של התובעת ושל בית המשפט, לעיתים בצורה בוטה. להתנגדות ראשונה שהעלתה התובעת הגיב "מתנגדת שמיתנגדת..." (פ/55 ש' 5), ובחקירה הנגדית עלב בה ("אל תשקרי גם את" - פ/57 ש' 25). בלטה בחריגותה התנהלותו כלפי המתלונן, שצפה בעדות כשהוא ישוב על ספסל בצד. הנאשם חזר ותקף בדבריו את המתלונן, הפנה אליו עלבונות ותנועות יד "מאשימות", וכל זאת בפנים זועמות. כך, למשל, טען כלפי המתלונן שמשפחתו מגיעה מאספהאן והם "מלשינים המשפחה שלהם אבא שלו וגם אחיו שלו... והם ידועים לדברים כאלה, זה היה לפני חמישים שנה משהו כזה זה מה שאתם - מצביע על המתלונן, זה תורשתי הם אנשים ככה" (פ/55 ש' 8-5). עוד כינה את המתלונן "שקרן" (שם, ש' 18 וש' 23), הוסיף "הוא תורשתי שקרן" (ש' 25) וטען כי "יש לפי פסיכיאטר ופסיכולוג אנשים שרוצים לפגוע במישהו ולדבר רע במישהו זה בתוך דם שלו ובתוך דם אבא ומשפחה שלו" (פ/57 ש' 11-12). בשלב מסוים אף ביקש להוציא את המתלונן מהאולם כי "כשהוא כאן אני מתרגז, זה מפריע..." (פ/58).

לאורך העדות חזרתי והערתי לנאשם שעליו לנהוג בצורה מכובדת כלפי הנוכחים באולם. הנאשם הגיב בהבנה, כך שנראה כי הוא מנסה לחדול מהתנהלותו, אך שוב ושוב חזר לסורו. הרושם היה של אדם שמנסה, אך מתקשה, לעצור בעצמו.

בפני בית המשפט מעידים, מדי יום, אנשים רבים ובהם נאשמים. ההתנהלות הנדונה הייתה חריגה. העובדה כי באולם בית המשפט, בנוכחות שופט, תובעת ועורכת דינו, התקשה הנאשם לעצור בעצמו, מעידה על נטייה מסוימת. זו מתיישבת עם התרחיש שעלה מראיות התביעה, של תקיפת המתלונן על רקע סכסוך פעוט ובמהלך שהסלים בצורה חדה מדין-ודברים לאלימות פיזית בעצמה לא מבוטלת. לכן, יש בהתנהלות הנאשם בעדותו לתמוך בראיות כנגדו.

38. מכאן לגרסה שהציג. בפתח דבריו תיאר את הסכסוך המוקדם עם המתלונן בדומה לתיאוריו של המתלונן, הגם שטען ששילם למתלונן פיצוי של 300 ₪ ולא את הסכום שטען האחרון. בהמשך, הציג הנאשם תזה אודות התרחשות האירוע, לפיה הותקף בידי המתלונן.

לא אוכל לקבל תזה זו. היא הוצגה בצורה מופרזת ובלתי משכנעת. היא כושלת הן במבחן הגיונה הפנימי, והן בחוסר התאמה למכלול הראיות.

39. הנאשם טען כי שהה בסדנה של איתמר, שאז הגיע המתלונן ושאל "גם אתה פה?" הנאשם הגיב "מה קרה מה עשיתי. הרגשתי שהוא עצבני שהוא רואה אותי, אני שילמתי לך את ההפסד שלך ואתה מדבר לי ככה". התפתח דין ודברים במהלכו שאל את המתלונן מדוע הוא מבקש להעליבו ונענה "בגלל שאתה לא יודע מי, אני אדם שמסובב את כל העולם באצבע אחת שלי" (פ/55 ש' 22-26). הנאשם הוסיף ותיאר כי "פתאום ראיתי שהוא מאוד עצבני, על יד שולחן שיש עליו מברגים הוא פתאום רצה לקחת מברג או סכין משהו שלא יודע שהיה אני ברחתי מהחנות והוא רדף אחרי... ופתאום גם איתמר בא למשל לקחת לו שלא ירביץ לי או ידקור אותי אז פתאום יד של המתלונן פגעה בקיר מחוספס... והוא נפל זהו... [איתמר] הקים אותו והוא הלך" (שם, ש' 27-31). בהמשך טען שהשפשוף היה בגב היד. לטענתו, בהמשך נכנס לחנותו של איתמר שאמר לו שהמתלונן "אדם מאוד עצבני ומשפחה שלו גם מה אגיד לך הם מאספהאן אין להם שם טוב באספהאן" והציע לו לברוח כי "הוא מכיר את האנשים האלה, ויודע שהם מסוכנים" (פ/55 ש' 1-8).

40. דובר בתיאור מוקצן ובלתי סביר, הן בהתבטאות הנטענת של המתלונן כי הוא מבקש להעליב את הנאשם משום שהוא "מסובב את כל העולם באצבע אחת", הן בהתפתחות פתאומית של נטילת מברג או סכין ורדיפה אחר הנאשם, והן בפגיעה של המתלונן "התוקף" בקיר, נפילה וחדילה פתאומית שלו ממאמצי התקיפה תוך עזיבת המקום. יתר על כן, התיאור כושל למול מכלול הראיות כמפורט בהכרעת דין זו, וכדוגמא אשוב ואזכיר את עדותה האמינה של זיוה שראתה את התוקף בועט במותקף - אקט שאינו מתיישב עם גרסת הנאשם, ואת הדברים שהנאשם טען כי איתמר אמר לו בחנותו, ושלא נטענו או אושרו בידי איתמר בעדותו.

41. לאורך עדותו, ניכרו קשיי הנאשם להסביר את רכיבי גרסתו ואת הראיות נגדו. כך התקשה לנמק מדוע נפל המתלונן לקרקע בשל שפשוף ידו בקיר. הוא טען כי הדבר נבע מגילו המבוגר של המתלונן (פ/57 ש' 21). כשנשאל כיצד הוא מסביר את דבריה של זיוה המצביעים עליו בתור התוקף, ובמקום להתמודד עם דבריה, הכחיש שזיוה אמרה את הדברים. בהמשך אישר שאין לו היכרות עם זיוה, התקשה להסביר מדוע "תעליל" עליו ובצר לו חזר והאשים את המתלונן "אולי הם נתנו לו שוחד, מצביע על המתלונן..." (פ/57-58). כשעומת עם כך שבהודעתו ת/3 טען שהוא-עצמו ברח מן העימות והמתלונן נותר מאחור, בניגוד לעדותו בה טען שהמתלונן עזב, לא הכחיש שכן היה וטען שברח בגלל שהמתלונן ניסה להכותו (שם). כשעומת עם הממצאים הרפואיים, לא ידע להסבירם. ולבסוף, חזר הנאשם בו מהטענה לפיה האירוע האלים החל בכך שהמתלונן נטל מברג או סכין מן הסדנה של איתמר, וטען "אני לא ראיתי חשבתי אולי הוא רצה לקחת משהו כי שולחן שהיה ליד זה אולי הוא נוגע במשהו" (פ/58 ש' 9-10). ההדגשה (הוספה). בכך החרף את חוסר סבירותה של גרסתו, שנותרה ללא הסבר מדוע נמלט מפני המתלונן החוצה מן הסדנה, כטענתו.

42. לאלה יש להוסיף כי טענת ה"שפשוף בקיר" כנימוק לנפילת המתלונן, היא טענה "כבושה". בהודעתו ת/3 טען אמנם הנאשם כי ידו של המתלונן נפצעה "מהקיר המחוספס" (ש' 38), אך נימק את הנפילה אחרת: לפי טענתו שם, בראשית העימות המתלונן נטל "משהו ביד מהשולחן עבודה של איתמר" וניסה להשליך אותו לעבר הנאשם "ואיתמר בא ניסה לתפוס את ע כדי שלא יזרוק ובגלל זה ע נפל על הרצפה ואני ברחתי" (ש' 8-10). על דברים אלה, לפיהם המתלונן נפל כתוצאה מאחיזתו של איתמר, לא חזר הנאשם בעדותו, אלא הפך את טענת ה"שפשוף בקיר" כבסיס לנפילת המתלונן. הדבר מוסיף ומקשה על קבלת גרסתו.

43. גרסת הנאשם היא, אפוא, רחוקה ובלתי משכנעת. איני יכול לקבל את עדותו, ובד-בבד יש בה לחזק את ראיות התביעה נוכח הרושם העולה מאופן מסירתה.

ממצאי העובדה

44. בוסס מעל לספק כי הנאשם, על רקע סכסוך קודם עם המתלונן ובעקבות ויכוח שהתפתח בינו לבין המתלונן בסדנתו של איתמר, תקף את המתלונן. הנאשם דחף את המתלונן והפילו ארצה, תקפו בבעיטות תוך גרימת "מכות יבשות" וכאבים וכן אחז בחפץ חד באמצעותו גרם לחתכים קלים בידו של המתלונן ולדימום מן היד. מפאת הספק, איני קובע כי הנאשם דרך על המתלונן או אחז במברג דווקא.

העבירה

45. מעשי הנאשם מקימים את יסודותיה של העבירה שיוחסה לו, של תקיפה הגורמת חבלה ממש, לפי סעיף 380

לחוק העונשין. הפעלת הכוח כלפי המתלונן בדחיפה, בעיטות בגופו ופציעתו בכלי חד עונה להגדרת ה"תקיפה" בסעיף 378 לחוק העונשין. בנוסף, הפגיעה שנגרמה למתלונן עונה להגדרת "חבלה" בסעיף 34 כד לחוק.

46. אשר לרכיב חבלה "של ממש", החוק אינו מגדיר מהי חבלה ממין זה אך בדין גובש מבחן המסתפק בפגיעה בעלת ביטוי מוחשי כגון כאב, להבדיל מפגיעה חסרת משמעות ונטולת ביטוי מוחשי (למשל ת.פ. (מח' חיפה) 13168-12-15 **מדינת ישראל נ' אלימלך**, פס' 95 (22.5.17); ת.פ. (מח' ב"ש) 8155/06 **מדינת ישראל נ' אבו סולב** (9.11.06); ת.פ. (רח') 2639/99 **מדינת ישראל נ' פיין** (13.2.01)). גם מבחן זה מתקיים בענייננו, כשלעניין זה יוזכרו החתכים, הדימום, החבלות והכאב שנגרמו למתלונן.

הכרעה

47. הנאשם מורשע בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

48. בהסכמתם, ניתנת הכרעת הדין בהעדר הצדדים. **המזכירות** תשלח אליהם עותק.

49. מבלי שתהא בכך אמירה או רמז אודות העונש שייגזר על הנאשם, ואך נוכח הוראות החוק בנושא ועל מנת לשמר אפשרות עונשית זו, יופנה הנאשם לממונה על עבודות השירות. **המזכירות** תעביר החלטה זו לממונה, בצירוף פרטי הקשר של ב"כ הנאשם כולל מספר פקסימיליה. הממונה יגיש את חוות דעתו עד ליום 1.1.18.

אם רצון ההגנה בתסקיר שירות המבחן, תגיש בקשה מתאימה בצירוף תגובת המאשימה וזאת בתוך 10 ימים מהיום.

50. טיעון לעונש יתקיים ביום 8.1.18 בשעה 10:30. המזכירות תזמן מתורגמן לשפה הפרסית. ב"כ הנאשם תזמנו.

ניתנה היום, ה' תשרי תשע"ח, 25 ספטמבר 2017, בהעדר הצדדים.